

brije trikrat na mesec.

Brivec stane v Avstriji za vse leto 6 kron; zunaj Avstrije 8 kron. — Nefrankovana pisma se ne sprejemajo. Naročnino sprejema upravištvo. — Oglasi se računajo po številu besed. — Uredništvo in upravištvo se nahajata v ulici S. Lazzaro št. 11, II. nadstr.

Brivec v novem letu.

Koga naj brije Brivec v novem letu?! Dragi prijatelji, pogledj malo na brivčevo glavo, s kom bode Brivec imel opravilo v tem letu. Trije glavni kosmatinci so, ki zavirajo Slovana, da ne more priti „k sebi“. Prvi je — terem te-te — Madjar, ki je razkosal Avstrijo, da bi tem ložje vladal in gospodaril v drugi polovici, zatiraje vse druge narode ki niso madjarske paprikaš - krvi. Enega teh emberjev je Brivec tako obril, da kar kričé beži z debelim trebuhom. — Ali kaj pomaga, ko bode kmalo zopet zaraščen, in Brivec bode moral z nova drsati po trdem madjarskem strnišču. —

Drugi je veliki Nemeec — avstrijskega Volka stric, ki si sam lasti pravice do naše domovine, ki ne dovoli da bi Avstrija prišla enkrat „do miru“. — Tega groznega kosmatina v „kani na dva štuka“ brije vse slovensko časopisje dan za dnevom in naj bi mu Brivec prizanesel. Ne, do golega ga je ostrgal, da ves obupan i prestrašen beži za Madjar emberom. V tem hipu pa je prišel Brivcu pod roke drugi nam obmejnim Slovencem posebno nevarni kosmatin, ki zvesto služi governu na lesnem trgu. Poznaš ga lahko po obleki in jeziku. Kamor pride vse je njegovo. Njegova je Dalmacija, njegova Istra, njegov Trst in Gorica. Mi ki prebivamo na naših tleh že tisoč let, nimamo po logiki teh „Šišakov“ niti pravice dihati, kaj li govoriti ali sploh kaj za naš narod zahtevati.

V zadnjem času je ta kul—turni clovek začel tako nečuvno razgrazati po Primorskem, da nas že ušesa bole samega kvakanja Brivec, ki se teh kalabrežev prav nič ne boji,

dobil je enega kaporiona v pest, da ga obrije za „eksempelc“ vsem onim laškimi patriotom, ki imajo toliko nesramne korajže, dražiti naš mirni rod z neumnimi protesti in drugim sramotenjem. Kakor se tem godi, tako se bode i drugim godilo, ako jih Brivec zasači. Našim čitateljem se iskreno priporočamo, da nam kterege si bode kosmatincev brez usmiljenja izročé. Brivec mu ne prizanesé. Več ko bode obritih, večje veselje bode imel v svojem poslu. Tcraj najprej Brivčevi pomagači, da bode brivnica vedno polna kosmatincev.

Italijanski „rokoploski“ v tržaškem parlamentu.

Seja dne 3.1.1899.

Tržaški parlament je zaseden do zadnjega kota. Samo slovenski stoli so prazni. Lahki bi dali nevem kaj, da bi danes bili navzoči tudi slovenski poslanci, magari tudi Ivan Nabergoj z njimi. Ali okoličani niso smeli, niso hoteli v past. — Galerija poka od same italijanske teže „puro sangue“.

Glavni govornik je notar Piccoli. — On je popisal žalostno jeremijado, o slovenskih zmagah, o vladni ljubezuivosti do nas, in o laških politiških razvalinah.

Vredno je, da tudi Brivec zabileži glavne momente te imenitne seje. Po rokoploskih bodete spoznali veljavo, moč in resnicoljubje italijanskih „prvakov“. —

Prvi rokoplosk: Italijani spadajo k tistim rimskim „racam“, ki so storili največ za kulturo tega (nič ne de, če so kradli o belem dnevu kar so po svetu vrednega dobili). Grda

avstrijska nehvaležnost kedaj bodeš pripoznala italijansko kul—turo, —

Drugi rokoplosk: Ne bojte se dragi patrijoti, da bi kedaj Slovani vzeli Italijanom te zemlje, ki so zgodovin italijanskega značaja. Pogledjte samo Krašorce in Brkine.

Navadni dobro (bene). Mi smo najboljši prijatelji naših okoličanov, kamor zabajamo ob nedeljah in praznikih na litre in klob se; — smo hoteli vstanoviti „kmečko banko“: to se pravi, da smo bili namenili deliti bankovce zastoj, tistim posestnikom, ki bi se upisali v „Progrešo“. Samo, da jih ovarjemo, da ne zajdejo v roke slovenskim advokatom, posebne o volitvah.

Tretji rokoplosk: Ker cesarske straže, s tistimi kifelci na vratu plačujemo tudi mi in s kako težavo dajemo te groše, da gonijo potem tako pridno „našo mladino“ a la Raškovič et Piccoli v hotel Tigor. —

Navadni dobro (bene). Ker noče governo potrditi kar smo mi sklenili; da na teh stolih sme te tisti sedeti, ki je nam ušeč. Vsak drugi pa mora iti fora come Nabergoj! — Potem je Piccoli prašal „universo“ za razširjenje tržaško-italijanske kul—ture, ki se je posebno skazala zadnje čase — (Galerijo je bilo menda sram, ker ni na to črhnila. —

Ta četrti pa je bil „urlo d'indignazione“; po naše bi se reklo, da so rjovelj kakor abesinski levi. — In pa čemu tak ropot; samo za to malenkost: Ker mora „Lega nazionale“ ako hoče v Dalmaciji sploh še dihati — laške otroke — hrvaški jezik učiti. — Pomislite, ali ni to grozovito. — Piccoli nadaljuje o tistih 4 farjih v Devinu, ki so molče jedli in pili, ko je padla legina šola v prah“. Galerija ni imela več sape zato so pri

F 42

Ja. Kribar

E 788

teh besedah molče gledali kako so Devinci „Lego“ razdirali. —

Zopet en bene, pa zakaj? Zato ker je Piccol povedal, da so laški poslanci na Dunaju v vednem strahu, posebno Hortis in Mauroner, in da se reveži vedno „glijajo“ z vlado; pa vrh vsega morajo večkrat ravno oni pličevati Slovincem kosilo. —

Peti rokoplosk: Kar so Italijani v stoletjih nanesti skupaj dobrega in slabega so to naredili najbolj „z jezikom“; za to je „jezik“ duša njih patrije. (Seveda naše domovine duša je kos oblice). —

Piccoli je še omenil, da so Slovenci tisti jež, ki je bil prišel o zimskem času pred lisičjo jamo prosit „prenočišča“. Potem, ko se je pri starki ogrel se je začel širiti rekoč: *fatti in la, che il padrone voglio esser io!* (V stran baba, tukaj hočem biti jaz gospodar).

Zdaj se je še notar Piccoli obrnil do avstrijskega governa, in je začel trdit: da governo držita gor dva polaštra, — sem se zarekel — dva „pilaštra“ ali dva stebra: „prudenza e giustizia“, po naše: previdnost in pravica. Tu jo je naš Piccoli res zadel: pravičnost in avstrijski Italijan sta si podobna kakor pes in mačka. Na to pa je galerija kričala proti governu — a ne proti onemu na „lesnem trgu“: „Dol z vlado“! —

Šesti in zadnji rokoplosk: In da oni bodo vedno, to je dokler bodo v italijanskih „hlačah“ — držali živo italijansko vero: la fede italiana.

Ko je notar Piccoli preštel vse mogoče levite na čast Slovincem in vladi je stavil resolucijo, „per la difesa della nazionalità italiana“ (V obrambo laške narodnosti na maještratu, na sodišču, na pošti, na „korsi“ in v „Rešetu“). —

Zdaj nastopi še le pravi „petelinc“ Dr. Špadoni.

Prvi bene. Na čast onim fratellom istranom, ki pojdejo z „punji“ za italijanski ideal.

Živahno odobravanje: Te dnij so na „komando“ s protestom zavpili vsi Italijani od Soče do Kvarnera, kako „krade“ avstrijski governo njih pravice in posestva ter je „šenkuje“ Slovincem.

Drugi rokoplosk: Laški protesti nič ne izdajo. Na Dunaju, da jih imajo že polen koš, pa mesto da bi jih rešili, vzame vsako toliko kateri „škribačev“ po en papir kadar gre na stran. — Gotovo vam rečem, da se bo tudi tem protestom.....

Vendar enkrat entuzijastični vsikliki. Špadoni povzdigne glas in si pogladi „muštafe“. Ker pa upamo, da bode naša „štima“ vendar enkrat preskočila italijanske konfine in bode ta glas vpil: zbudi se zaspana Italija in ozri se na vzhodno mejo: tam straži una štirpe

— po naše en rod, ki ima v ustih ravno tak jezik kakor ti, samo nosovi pri nekaterih so preveč zakravljeni kakor je navada v judovski šegi: — ta rod je zapuščen — v svoji tisočletni kul-turi, ter bje strašne boje v Trstu, na galeriji, v Rešetu in v italijanskih krčmah okoli polnih litrov. Velika je nevarnost, da naše zeleno morje ne pobarvajo Slovani v „modro“ — in tako postane še slovenska luža. —

No, (oddahnivši se) morda pride vendar dan, ko se stresejo Italijani in takrat se zna zgoditi, da zablíšči „en žark“ italijanske zvezde ki sveti danes nad „umazano“ Tiberjo — v naše kontrade. (Ne ve se pa ali v Lonjer ali kam drugam).

Špadoni, ki še sam ne veruje tej peterožarni zvezdi, vzklikne slednjič: „Pa morda je vendar tržaški „deštin“, da pojdemo vsi raketom žvižgat, da bode italijanska „raca“ zginila iz te kraške zemlje, kakor najvzhodnejša „šentinel“ ali straža. Potem bode Italija zastonj jokala na primorskih razvalinah. Takrat bodemo vsi vpili: *Ave patria, morituri te salutant*. —

Ta govor je galeriji tako dopadal, da je klicala: dobro, dobro raj v smrt, kakor Slovincem v r... Ker pa hočejo Italijani po laški „viži“ umreti so vsi „in koro“ zapeli Karibaldijevo cesarsko himno. —

Konšeljer.

Ištanza iz presekanega Krasa — Brivca.

Šinor Brivec — Trieste.

Mi vojo škriber tutto talijan; ma miga dito nostri cikorijsi, che ga lej buta tutto in koš, še non si šriba per slavo. Taku vam pošljem po naši šprahi. Saj sem tudi jast prav ščiavo, pa ne znam pisati prau po slovensko. Zdaj čujte šior Brivec: Ker se tukaj širi govorica, da se hočem jaz ženiti in to le zavolje tega ker silno potrebujem denar. Zahtevam da se to prekličje in sicer na podlagi Š. štev. pa sam zapišite, ker se jast na tiste kljucke, ki jih tam gori na Dunaju kujejo, ne zastopim. Saj je žadosti, da poznam tisto kljuko od slamnatega maještrata, kjer se mi daje polenta.

Saj veste, da ravno ne dobim v „takej mieri“ kakor bi se spodobilo za moj impiegu in za moje potrebe, ki od dne do dne au mentirajo, da bi mi ne trebalo ravno sedaj ženiti se. A vrh tega me ti preklicani Slovenci in zraven-njih, kar še hujši tudi moji zvesti cikorijski prijatelji skupno, obrekujejo da hočem napraviti, ta salto mortale, le rodi par stotin goldinarjev, ktere bodem priženil,

ali bolje rečeno, ktere sem že udobil in ponucal, kakor govorijo zlobni jeziki.

Ker to po mojem prepričanju ni vse res, kar se o meni govori, ker jest potrebujem v resnici ženo in denar, ne pa tako kakor se mi „meče v zobe“ in obrekuje; zato protestiram proti takemu obrekoivanju in Vas šior barbier prosem, da zapišete v Brivca na podlagi tiste kljucke, katera znaste, da bode najbolje držala. Res je le toliko, da jaz bi si želel, saj še enkrat toliko priženiti, kakor se mi obeta, in da bi tudi rad si udobil ženo, če tudi mlajšo in če tudi bi ne bila toliko gluha, pač pa nekoliko lepša, ker to bi boljje odgovarjalo mojemu impiegu kod obermandarinu. Capo rogoviležev.

Čin—čel—Čut.

V moji rezidenci, dne ko luna po noči sije 1899.

Pri botre pri botri.

(Narodna lokavska)

— Oh botra moja ljuba, —

Marička čujeste!

Od našega gospoda

Kaj pravijo ljudje.

— Ni res, ti Stanka, čuješ. —

— Dá, Neža res je to! —

Gospoda bomo zbili.

Oh, skoraj dab' ne blo.

Zdaj Petkova priteče

In boterci pove;

To vse, da je resnica

Kar pravijo te dve.

Zdaj skupaj lopotale

Ko v mlinu so vse tri,

Al' dab' ne opravljale

Zato še mar jim ni.

Zakaj solzi se botra,

Bi uganil marsikdo;

Ker zbila bo prdražiga

To ji najhujše bo.

Prijatelj nam piše:

Dragi Brivec! Šalo zbijati je Tvoja vsakdanja hrana, in morda bi te torej razveselil sledeči „curiosum“:

„An Herrn

Fahramt

vom Herrn Mahorja

in Klagenfurt.

S to „aviso“ namreč prišle so knjige „družhe sv. Mohorja“ na neko župnijo na Dolenjskem.

X. Y.

Govor o oslih v oslovskem hlevu.

Dragi moji osli! Ne čudite se, dragi moji osli, da Vas jaz osle imenujem; ali jaz hočem danes ulogo osla prevzeti. Ako jaz tu kakor osel, oslarije govorim, in vas za osle držim, ne smete se razžaliti, ker to bi bilo oslovsko. Ako vam jaz kakor osel rečem da da ste osli, morate misliti, da je čast za Vas, da ste osli, ker kedaj je bil osel od osla tako počasten? Torej, kakor vidite je to oslovsko čast, ktera je danes pri tej oslariji vas zadela. Prašali bode, kako nas more ta osel za osla držati? — Prav lahko dragi moji osli! Pomislite sami na-se, t. j. na vas osle, in videli bode, da jaz kakor osel, imam popolnoma prav, da vas za osle držim, ker kolikokrat ste vi, dragi moji osli mene osla za osla držali. Jaz že vidim, dragi moji osli na vaših oslovskih obrazih da se moji oslovski predrznosti prav po oslovski čudite, ker tako oslarijo poslušate, ne da bi vas vaša oslovsko ušesa bolela. Ne potolažiti hočem vas osle s tem, da vam povem, da ste vi osli še bolj oslovsko pameti od samih oslov; ker osel, ako je osel, ima za pe svoji materi oslici oslovsko naravo in ta oslovski značaj je oslovski: *i, a*; ali dragi moji osli pokažite tudi vi ta oslovski značaj. Vi osli ste bili taki osli, da ste morali v oslovsko šolo hoditi, da ste se ta oslovski značaj privadili. In da ste vi osli pri tem učenju več oslovsko pamet imeli in tudi pokazali nego sami osli, povem vam v dokaz to, da je morala večkrat pomagati šiba „*ober osla*“; in dalje, dragi moji osli, kedaj ste slišali, da je pravi osel drugemu oslu — osel rekel? Nikdar še ne! Ker osel, ako je osel, pozna osla. Ali zakaj pa vi, dragi moji osli, pravite drugemu oslu da je osel? Zato, ker n'ega osla, ne poznate! Ker ako bi njega za osla smatrali, ne bi mu smeli reči, da je osel, ker ste sami osli. To ne bi oslovsko bilo. In ako drugemu oslu pravite, da je osel, pokazali ste, da ste sami največi osli, ker oslov ne poznate. In tako oslarijo zopet, kakor vi dragi moji osli, ne bi niti največi osel napravil! Jaz vem, da mi porečete: jaz osel prav lahko drugega osla za osla smatram, samo da se žnjim ne družim, ker osli, ako so res osli, se samo z osli družijo. E, dragi moji osli, vi ste na oslovski poti, to je oslarija! Jaz vem, dragi moji osli, da poznate sveto pismo, kaj ne? Vam je gotovo znana Rebeka: glejte, ona je imela zmerom tudi z osli opraviti; torej če prav se je ona z osli družila, si je vendar moža dobila. Kakor izvidite, se prav lahko z osli družite in pri tem še pametni postanete. Ergo, kdor se z osli družijo je pameten, in to sem sedaj — jaz! Ali, dragi moji osli,

vi mi gotovo porečete: pameten osel se nikdar ne bo z neumnimi osli družil! Res dragi moji osli, ali težko je reči: kdaj je kak osel pameten, kdaj pa neumen! Ali ker ste osli, hočem vam to oslarijo tudi malo pojasniti. Pravi osel ni nikdar niti pameten, niti neumen — ampak tak osel je trmast. Vi osli pa ste neumni, ker nikdar se ne čuje: „*ta pameten osel*“, ampak zmerom „*ta neumni osel*“! Quod erat demonstrandum. Da pridemo dalje. Pravemu oslu ni treba se učiti, ampak ko odraste, gre takoj na delo. Vi osli pa, ker ste zares osli, se morate dolgo let učiti predno postanete sposobni osli za delo in potem še napravite kolosalnih oslarij, ker vi osli gotovo veste, ker ste osli, da so osli že sami po sebi učeni. Pojdite na pr. v Berlin Petrograd, Dunaj, Gradec. Tu postajajo doktorji samo osli, drugi ne, ker doktorske sposobnost ima samo osel. Torej vsi doktorji so

osli. Morda se vam to čudno zdi? No, kedaj pa je bila še krava ali tele ali prasec, kak petelin za doktorja promoviran? Nikdar še, ali oslov — koliko že! Zato dragi moji osli, mi moramo osle hvaliti ker smo osli. Da, dragi moji osli, osli niso osli, ampak oni so filozofi, ker kdor napravi večih oslarij od filozofov? Ali ker so filozofi osli, in vsi osli filozofi, je po tem takem svet poln oslov. Razlika pa med osli in učenimi osli pa je ta, da osli delajo male oslarije, učeni osli pa velike oslarije. Ali da napravim konec tej oslariji, in ako hočem biti pošten osel, in tudi odkritosrčen, reči vam moram, da ste bili vsi vi sami osli, da ste sploh tako oslovsko filozofiranje poslušali, ker vse to oslovsko filozofiranje je bila največa — oslarija: Živela oslarija.

Oknat.

NB. Te oslarije smejo samo pametni čitati in dvakrat prečitati da bodo razumeli.

Novoletno darilo.

Amerikanec: Ker ti je bilo prevroče sem te slekel do srajce; da bodo pa ljudje spoznali ošabnega Španjca ti vračam klobuk.

Španski hidalgo: Neusmiljeni, vrži mi za novo leto saj še par kub in portorik, drugače se zopet vidimo pri Filipinih.

Temu treba se privadit....

K u p l e t. *)

Mlada dva se poročila
In ljubila se zvesto.
Precej pa že v drugem tednu
Pride mož domov kasno.
Žena kisa se in joče,
On pa kratko ji pove:

Temu treba se privadit'
S prva sicer težko gre. (: Se ponavlja:)

Sklicali so „gran Komizio“,
Da se čuje njih protest;
V Politjama gor Rossetti,
Tekli so Taljani sest.
Notri pa še niso bili,
Že z „tjaškonom“ ven leté:
Temu treba se privadit'
S prva sicer težko gre.

Ko me v prvič poljubila,
Moja Urška je željno,
Vpila je, da moje brke
V lice strašno jo bodó.
Jaz pa sem tolažil revo:
„Drago moje srčice!“
Temu treba se privadit'
S prva sicer težko gre.

Prišel sem na našo pošto
In prinesel pisma tri,
A uradniku slovenski
Njih naslov nič ne diši.
Pravi on: „mi no kapišo.“
Jaz pa: „dragi moj, savé!“
Temu treba se privadit'
S prva sicer težko gre.

Dolgo še ne kolesari
Pa že vozi se v Devin;
Cesta pa preveč ni ravna,
V graben gre slovenski sin.
Tipa se po vsem telesu,
Strašno ga kosti bolé:
Temu treba se privadit'
S prva sicer težko gre.

Na sodnji na razpravi
Se slovenski govori;
Tu ja „kompanija bella“
Grozno kisló se drži,
„Mi dispjaže“ domač dohter
Glasno v uho jim pove:
Temu treba se privadit'
S prva sicer težko gre.

Stopil je v vojake Jaka,
Nič to njemu ne diši:
„Eins zvei, eins zvei, rechtsum linksum“
Preneumno se mu zdi.
Star koprol pa njemu pravi
Nagajivo se smeje;
Temu treba se privadit'
S prva sicer težko gre.

Le taljanski monitorji
So prihajali v vas,
Toda nikdo ni sprejel jih,
Ni umeti htel ta glas.
Slednjič morali poslati
So slovenske „vegelce“:
Temu treba se privadit'
S prva sicer težko gre.

Vsak se rad nad tem spotika,
Da ga Brivec je obril,
Da s kartačo ga poribal,
Marsikdo se je jezil.
Brivec pa se v pest prav smeje,
In si misli sam za se:
Temu treba se privadit'
S prva sicer težko gre.

Dragi moji poslušalci,
Nekaj pesmic sem zapel,
Zdaj ne vem pa, če jaz revež
Kaj pohvale bodem žel.
Če pa žvižgali mi boste
Hm... tolažil bodem se:
Temu treba se privadit'
S prva sicer težko gre.

Burke slavnih Zabrdžanov.

(Narodno blago; priredil Silvester).

XVI.

Ko sem prvokrat slišal o premetenih Amerikanih, da znajo predstavljati cela poslopja, katera jim ne stoje na priležnem in dovolj ugodnem kraju, vzkliknil sem: „Stavim svojo glavo, če tega že ne znajo naši umni Zabrdžani!“ In imel sem prav, kajti znal sem poizvedeti to, kar hočem v sledečih vrsticah povedati.

Zabrdžani imeli so svojo cerkev na severni strani vasi. Kot zelo pobožni ljudje obiskavali so jo zelo pridno ter molili tako toplo, da so se na stropu naslikani svetniki kar potili. Necega leta pa nastane tako grozna zima, da so vaščani pri božji službi kar omedlevali samega mraza. V tej sili pride jim rešilni angelj v podobi debelega ogerskega kupca, kateri je po naključju ravno skozi Zabrdžanov peljal cel voz kožuhov. Začuden ogledujejo Zabrdžani okoli in okoli kosmatega tujca — kožuha še namreč niso bili nikoli videli — in ga sprašujejo, čemu mu je taka roba. „Taka roba? he, bassama! Taka greje!“ zareži se Oger in si pogladi trebuh. Posledica teh besed je bila, da so vsi Zabrdžani kupili kožuhov, katerih se je kupec za mali trud in dober denar kaj rad znebil.

Toda bolj ko je nova kosmata obleka grela, bolj in bolj pritiskal je mraz. Slednjič tudi kožuhi niso nič več pomagali. Ljudska nezačoveljnost rastla je od dne do dne in in vedno gosteje slišal si robate kletvice spremljane se sledečim vzklikom: „Čemu vendar imamo celi preklicani občinski svet, če ne skliče seje in nam pomaga v sedanji veliki sili!“

Morala je torej na vrsto običajna občinska seja, ki je zopet kakor vsikdar sklepala in sklepala, dokler ni nekaj sklenila. Konečni sklep te seje bil je pa ta: „Kakor smo pred

nekoliko leti nategnili zid občinske hiše z močjo naših možakov, tako bodemo zdaj premaknili cerkev dalje na jug. Uverjeni smo, da bode potem v njej topleje, kakor zdaj, ko stoji celo na severu naše vasi“.

Druzega dne že zbirali so se možaki okoli cerkve in se zavijali v svoje kožuhe; ko so bili vsi zbrani, začeli so velikansko delo. Vsak upiral se je v cerkev tako vestno, da se je tudi pri groznem mrazu vendar le vsak potil. Ko se skupno oddahnejo, gredo na spredno stran cerkve gledat in se prepričat o svojem uspehu. Dozdevala se jim je nekoliko prememba v prostoru pred cerkvijo, kar jih pa toliko navduši, da zmečejo kožuhe na kup in začnejo s podvojenim naporom upirati se v cerkev. Radi tega je umevno, da se je vsakemu vedno topleje zdelo in da je jug vsakega navdajal z velikim veseljem, ker mu mu je že kar navidez pihal okoli nosa.

Primeri se pa, da se v ravno istem času mimo pelje več Ogrov in zapazi pred cerkvijo kožuhe. Ker ni nikogar blizu in se le izza cerkve sliši strahovito kreščanje in stókanje, pograbiyo Ogrji blago in ga odnesejo. Kdo popiše jezo in veliko žalost iznenadenih Zabrdžanov, ko za nekaj časa zapazijo ogromno zgubo. Že premišlujejo, kaj bi se bilo zgodilo s kožuhi, kar se oglasi izmed sredine možak in potolaži sosede z besedami: „To je pač lahko umljivo, kam so prišli naši kožuhi. Ker smo jih bili tukaj spredaj pustili, cerkev pa od zadej porivali, potisnili smo jo tako daleč, da so prišli kožuhi pod njo“. Okolistoječim šine v glavo, da je to najbrž vrjetno in z velikim zadoščenjem podajo se domu, svesti si, da so ugodno rešili imenitno nalogo prestavljanja cerkve. Vsak je bil uverjen, da stoji ta zdaj bolj proti toplému jugu.

In res ni Zabrdžane pri prihodnji nedeljski službi božji skoraj celo nič zeblo, nekaj že radi lastne domišljavosti ne, nekaj in posebno pa tudi radi tega ne, ker je bil hudi mraz precej pojenjal.

Dva župana na prodaji.

Na Vipavskem nekje blizu Velikih Žabelj sta za oddati dva župana. Oba hočeta biti menda „prva župana“, kar pa ni mogoče po naših občinskih postavah; zato bi radi oddali enega ali drugega. Zdaj ima vsak oblast v enem koncu vasi; to bi pa znalo postati nevarno; torej vabimo ono občino ali vas, ki je brez župana, naj se obrne do nas. Damo jih prav dober kup. Vaščani.

*) Glazba te pesni se dobiva pri g. Vogriču.

Dobrovoljček: Naj krenem na levo ali desno, povsod sama neumna politika, opozicija, obstrukcija, abstinenca. Moja politika je kranjska klobasa s hrinom; opozicijo nosim le v nogah kedar ga imam pod klebukom pol vedra; abstinenco drži moj trebuh samo takrat, kedar sem se najedel da komaj diham in obstrukcijo uganjam kadar mi moja Žefa zasmodi volovsko „brizadlo“. Takih politikov potrebuje naša Avstrija. — Kaj ne modri možje!

Odprto pismo slov. kuharice v Trstu.

Brivec je pisal v svoji zadnji številki, kako da brije tržaške dekline. — Res znamenito in kaj prijetno delo; — pa on bi moral vedeti, da med temi je tudi nekaj izjem. Tudi jaz ne maram biti za nobeno ceno prišteta kosmatinkam; — če tudi sem tržaška dekline in nosim „kapotin“. — Jaz občujem z svojimi vedno v materinem jeziku. In ravno zaradi svojega ljubega jezika moram požirati vsaki dan marsikatero grenko, posebno od strani svojih gospodarjev, ki je tudi ena izmed velikih poitaljančenih družin. —

Pomisli, dragi Brivec, ko opazijo kakšen slovenski časnik, posebno tebe, ki te ves Trst pozna, in našo „Edinost“ ni več konca za ničevanja in zbadljivosti, kakor se je godilo lesici pred sitnim ježem. — No, sedaj je prišel še ta nesrečni hrvaški gimnazij v Pazinu, — to je krik in jok, da je groza. — Juha ni jim več slana, pečena ne pečena; celo laško vino jim več ne ugaja, vse jim nekako diši po hrvaškem dimu. Pomisli dragi, koliko mi je prestatu v času te laške bolezni. — Ni vznika, da bi zamogel te „proteste“ sfurati

na Dunaj, toliko jih je že. — Pa nič se ne boj prijatelj, ženske smo slabe — pa za take reči smo še vedno na svojem mestu, da si boš lahko napravil protokol tudi vrlih Slovenk a ne samo kosmatink. Na svidenje na Brivčev večer tvoja

Domoljubka.

Na Borzi v Trstu.

Nekdo prodaja dve papigi, v tem pride mimo nek okoličan: Digo, di che razza že quel papagal?

— Sará della tua.

— Me par che že della tua, perche el že assai papagal.

Otroška modrost.

Mati drži na prsih dojenčka, štiriletna Stana se igra z njim. Mati pravi: Glej Stana, kako je majhen tvoj bratec, tako majhna si bila tudi ti, je bil naš ata in tudi mama.

— Kedo je pa kubil kosilo mama, vpraša začudeno Stana.

Kolašev večer

se je pretečeno nedejo pri sv. Ivanu izbornu, ponesel. Navdušeno sta govorila, predsednik g. Dr. Slavik in Dolenc. *Kolo naprej! naprej!*

Lectio „Epistola“

Konfucija do Ročinjcev.

Možje „Galilejci!“, — Kaj stojite in gledate v „Brivca?“ — Kar je pisano, resnično je, ter se ne da izbrisati, dokler se popoljšate!

Izvedel sem bratje, od Himalajcev, da je Vas napadla silna bolezen sovraštva, zvedavosti, katero je že Julij Cezar pri „Galijancih“ — našel. Čemu tedaj, opravljati in krivo soditi, nedolžne ljudi, brez uzroka. To je sam Bog na gori Sinaj med bliskom in gromom — prepovedal.

„Mir ljudem na zemlji!“ so zapeli angeli pri rojstvu Odrešenikovem. „Mir Vam bodi!“ nam je klical sam veliki Reformator, ko nas je prišel rešiti iz teme paganstva —, spon hudičevih — k sijaju, luči svobode... Zakaj tedaj gojite prepir in sovraštvo od strani, kjer bi se ne smelo. — Trkajte se raje na prsi rekoč: „Mea culpa, mea culpa!“ „Brivec“ odpusti nam, ker ne vemo kaj delamo.

To bratje! ne velja vsem; dolga, brez-zoba — tercijska, in ž njo zgodnje — posnemalke, hočejo ugonobiti mlado, nežno — bitje, ki je komaj izlezlo iz duševne borbe in materijalnega pomanjkanja, k svobodnemu, dostojnemu življenju. Tej osebi tedaj, ki je pravi uzor vrle narodne ženske, hočejo pojesti bori kruhek, ter pahniti v temno brezno neskončnega gorja. Sramotno!

dr. K--j.

DOPISI.

Kontovelj. Kakor vam znano je naša vas udova, ker nimamo župana. — Zdaj pa hodijo snbit razni fantje za to službo, jest sem jih seštel že 13. — Samo enega bi pokazal Brivcu, da bi ga odrsal z metljicjem. Ni ga težko spoznati: možiček je majhne postave, kakor tisti Cebedej, ki je čepel na figi v novem testamentu; ima tudi majhen nosiček, tako da prihrani marsikatero „prežo“; ima pa zato še precej dolg jeziček, in nekateri trdijo celo da je „zleht“ ke hudiček. Re-vež pa ima samo peldrugo oko in tudi sliši prav težko. Radovedni ga lahko zagleda in občuduje pod Mihcem in Jakcem „k'o ba ti le ore“. Pri nas ga imamo tako radi, da še celo otroci tekajo za njim. — Ali naš

mežiček se takrat odreže: „Pa koša mi že porta, bašta ki me murejo videt na mužniciju, — gavé kapi.

Drugokrat, ko je dobil fugo se je hvalil revež: Vedere ben kvando, ki šara mi per podešta, no baterà več bandira ruša na Kontovelu in anka društvo Danica „andra zo“.

Mož ima „trošt“, da če mu ne „rata“ za župana bo pa za tajnika — „Brivče“, Kontoveljci pravijo, da nočejo takega župana; za te mesto bi zbrali oni boljšega poštenjaka — moža. — „tritri“.

Iz Ruš na Pohorju. Jako me veseli, častiti gospod urednik, da morem tudi jaz iz naše zakotne vasi Vam javiti nekaj novega. Sicer se ne smete misliti bogve kaj znamenitega, da bode prišlo izpod ruškega turma. Nismo dobili še slovenskega pečata pri pošti niti pri slovenski občini, niti ni sklenila naša hrabra slovenska požarna bramba nehati komandirati po „t e u t s c h“, niti medved se ni priklatil raz Pahorja, niti niso Nemei kakor pred letom ustrelili ubogega rjavega junca, mené, da je jelen, kojega so pametni lovci s'utuli v naših gorah; nego zgodilo se je nekaj popolnoma drugega: zrastle je namreč prav sredi grudna, ko bi si ga človek najmanje nadejal, česar ne pomnijo najstarejše ženice — v tej trdi zimi — zrastle je nam — m o d r i ž. Gotovo mi tega ne verjamete, ali kar je res je res. Ta krasna cvetlica, prokinja velikega trolasega deda, kojega smo ravno to leto s britkim srcem izročili minulosti, zagledala je med nami ubogimi menjvrednimi Slovenci beli dan. Prašali me boste gotovo, kako je to mogoče? Ali naj bode posebna milost božja, kak čudež, ki naj očitno kaže vsakemu, komu da slišijo tla? O ne. Ni bila to milost božja, tudi ni to čudež. Da se pa je zgodilo to, se imamo zahvaliti tistim glavam četirih od Boga posebno nadarjenih mož katerim še bodo peli slavo potomci naših potomcev. Ustanovili so pevski kvartet „K o r n b l u m e“. Ni to krasno? Radosti mi se poskakuje srce sedaj, ko se spominjam te izvanredne „g n a d e“. In zakaj so to ustanovili? Da si nam zabitim Pohorjancem pokazali kaj je prav za prav lepo in katera da je za nas ta prava „špraha“. Postavili so si načelo kolikor mogoče izpodriniti iz naše vasi slovenski živelj. Tako je prav. Da, in ko so leteli njihovi zvoneči jasni glasovi proti visokemu nebu zaplakali so gotovo milo — sevé iz radosti — naši ljubi angeljčki, mi pa smo preklinjali kruto osodo, ki nam ni dala tako krasnih grl. Kakor se vidi iz delovanja tega dičnega kvarteta imajo

še vse samo še ne — pameti. Bog jim pomagaj še k tej.

Cerklje. Zadnji dan starega leta jemal je slovo od svojih prijateljev veleslavni Brenclnov Peter, po milosti tukajšnjega občinskega odbora okinčan z križcem na hrbišču in posestnik stola za pečjo. Med drugim slavil je svoj govor z besedami ki slove in so vredne da se zapišejo: „Dobro, prav se mi je godilo tukaj, ko sem začel peči žemlje, tako dobro, da sem „ratal“ kruha pijan. Kmalu nisem bil zadovoljen s hrano, zato sem pričel stezati se po putah in sem jih na skrivnem božal, da ni vedla žena. Lotil sem se v mojim podjetju Lončarjeve sv... pa ona ni imela za mene prave dlake: oklala me je in vso žmaht mi je vzela tako, da se za več tednov nisem mogel pokazati na ulico. Pa vsaki čas prinese svoje, tako se je zacelila tudi ta rana vsaj toliko, da sem nežni perutnini o prilikah izpulil zopet kako peresce ako prav moji soprogi ni bilo to nič kaj po volji. Večkrat sem pokladal vabo na razne kraje; enkrat se mi ponudi premuzarjeva ščuka, ki je imela še zdrave jetra. Odprem znotranje dele, porabim malone vso maščobo — Takrat smo pa jedli zabeljene žgance. — Staremu se začne rigati ko pogreši plen in mu šine misel v kodre, da mi zavije rep. Ta ker sem pikoli mož — mi ni napravil „cofa“. Sedaj grem daleč od tod, moje preteklosti ne vlačim rad seboj. Predno grem se hočem oprati in izkopati do čistega. V to svrhu si sam prosim cenjenega mojstra Brivca, da pride sam, ali pa pošlje svojega narhujšega pomagača do mene, da me prav dobro najažja s kako judovsko žajfo (saj prave žajfe je škoda na mojo kožo) in poreže tistih par kocin, tako da vsa moja nesnaga ostane tu za gnoj z odškodnino na premugarjevem vrtu.

Slišalismo.

Iz Brij. Ali ni čuda dragi „Brivec“, da si prišel briti tistega mladozobnega domačega brivčka, kjer se je lotil že v začetku decembra briti dve goli osebi in še desedaj jih ni obril ker z njegovim orožjem ne more nobene dlake zadeti. V tem pa, ko se tudi okolo družih mudi, je sam toliko zarasel, da ga je sram. Sicer dlak nima naširoko. Ko pojdeš dragi prijatelj skozi Štanjel, ozrise na zvonik in tam boš videl na desnem vogli rasti nek rešelikov grm. Je podoben njegovi bradi. Uzemi pa s seboj kakšne kaučmerske klešče pa mu ušesa odščipni, da ne bo več takih neresničnih izmišljenih stavil v javnost.

Odbornik.

Poziv

na

„BRIVČEV VEČER“

ki bode

v nedeljo 29. januarja.

v dvorani „TERSCORE“ (Via Chiozza 5.)

Naznanjamo vsemu slovenskemu svetu, da smo prišli podpisani na sled strašni zaroti proti „Brivčevi bradi“.

Zarota se je menda že razširila med razne domače kroge obeh spolov.

Naša mladina se na tihem pripravlja, nakupuje razne inštrumente, da obrije na gornjem večeru „kosmatega Brivca“.

Brivčevi pomagači so prišli slučajno na sled tej strašni zaroti, obvestili so takoj svojega šefta in slavno policijo, da bode pripravljena na slučajni „napad“, ki se ima izvršiti na Brivčev večer.

Kdor hoče gledati z lastnimi očmi ta „špas“, naj ono nedeljo ne zapusti Trsta, ker enakega večera ni še videlo, letošnje mlado leto. Zna se celo pripetiti, da bode tekla ruđeča kri iz buteljki, da bodo padale „bombe“ krofelnov in bogve še kakšne smešne nesreče se znajo ono osodepolno noč od 9. zvečer do 3. zjutraj pripetiti. — Ako ne posreči zarotnikom našega Brivca obriti so že naročene vse okoličanske „bande“ in razna društva, ki bodo poklicana pričati in zapečatiti ta: *strašno-grozno-smešni čin bradobitja*. Komur ostane v tem pustu vsaj še ena krona se lahko udeleži Brivčevega večera. Drugi lahko ostanejo doma za pečjo.

Torej Slovenci pozor!

začasni odbor

Brivčevih pomagačev.

Letigrami.

Herpelje. Poštni postrežek je odprl večerno šolo za laške uradnike. Podučuje se slovenski zemljepis. Prišli so že do besede „Koper“. Herpeljski uradniki na slovenskem Krasu so do danes mislili da je Koper — Pazin, ker jim ta najbolj roji po glavi.

Ljutomer. Stepischneggov „Vilček“, misli uložiti prošajo na „tržaško brivnico“, bi mu priskrbela par slovenskih ur*, da si „skoregira“ „ubožno spričevalo“.

Ljubljana.

„Slovenski narod“ z visoko piko,

Šel je v Gorico z novo obliko,

Slekel pa ni doma staro oliko

Brivec, molé napiše piko . . .

Opčine Laška iredenta je „furala“ nocoj skoz našo vas tri koše protestov na Dunaj. Spremljali so voz Hortš Venecjan in Španoni — Mauroner je gonil *osla*. —

Listnica uredništva.

Cenj. g. Gromozenski. — Hvala za voščilo — povračamo iz bratskih prsi isto ter se zelo veselimo, da se Vam je vrnil humor — Engažiramo Vas za našo podružnico na Spodnj. Štajerskem — Brite kosmatince in kosmatinke, plačilo ne izostane. Srčni pozdrav!

Novak Miha

trgovec

TRST — ulica S. Caterina št. 9. — TRST
(Nad 30 stara firma)

Razpošilja razna olja, kavo, riž, južno sadje, jestvine in kolonijalno blago. — Pošilja se na debelo in drobno.

Pošiljatve samo na povzetje, posode ostanejo na račun firme odjemalca pa pogodbi. — Blago, katero ne vgaja, se vzame nazaj.

Cena olju je od 28 nvč, do 72 nvč.

Kave dobite: Ceylon, Domingo, Guatemale, Jamaica, Moka, Java, Portorico, Perl, Victoria, Rio in Santos.

Priporoča svojo bogato zalogo vsem stanovom: duhovnikom, učiteljem in uradnikom.

udani
Novak Miha.

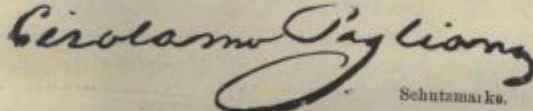
Edino pravi

Paglianov sirup

kri očiščajoč.

Ne jeden tolikih posnemalec in ponarejevalcev Paglianovega sirupa, se ni nikdar upal tajiti, da iznajditelj istega ne bi bil prof. Girolamo Pagliano — ustanovitelj tvrdke v Florenciji, že leta 1838 — katera sama poseduje izvorni proces tega izdelka, kateri je prešel po postavnem pravu dedinstva, in je samo ona v položaju ponuditi, kakov tudi ponuja deset tisoč lir vsakemu bi zamogel protestirati proti temu pravu in dokazati nasprotno.

To naj zadostuje, da bodo odjemalci smatrali nespristen vsak drugi, ki ne bi prišel iz edine fabrike prof. Girolamo Pagliano iz Florencije ulica Pandolfini 18. Lastna hiša. Tudi naj se pazi, da vsaka steklenica ali škatljica mora imeti od fabrike deponirani pečat, ki ima obris v modri barvi privlečen z črnim zategnjenim podpisom.

Schutzmarke.

Vsi drugi pečati so ponarejeni.

Slovenske gospodinje — pozor!

Prodajalnica in zaloga

jestvin in kolonijalnih pridelkov.

Ant. Furlan

ulica Crociera 2 — Piazza S. Francesco 2

Slavnemu občinstvu naznanjam, da sem kupil prodajalnico prej Ruaro. Isto sem založil z vsemi potrebnimi jestvinami: vse svežo in najboljen vrste. Sprejemam v katero pošiljatev na deželo ter sprejemam isto v komisijo. Jamčim točnost, solidnost in najprimerjšo ceno.

Držim zalogo vsakovrstnih vin, v bo tiljkah, kakor tudi vipavsko, istrsko in dalmatinsko belo in črno. Blago se pošilja po želji tudi na dom.

Ker zagotavljam, da bo moja prodajalnica založena vedno z najboljšim blagom, se nadejam naklonjenost tudi od slavnega občinstva.

Udani

Anton Furlan,

trgovec.

Dve sv. Ivanki.

„Kaj maraste Marika, ke jemaste tašne fajne šolne z brunela“. — „Ja, sej jih imaste tudi vi lahko — bejšte čedal h Pepetu Krašovcu tam najdeste takšne ku česte. Dobite na zbiro: z brunela, se svetlim pontalom, se žametam spret. Tudi ima rumene škarpete visoke za zvezat in tudi za otroke, černe ali kukar se zbereste“. — Ma či je ta betega? — Kaj ne znaste, saj hodijo vsi naši manderjarski, moški in ženske dol. Dobite ga tam pri cerkvi sv. Petra le prašajte po Pepetu Krašovcu, vsi vam ga pokažejo.

Jožef Stantič
čevljar v Rosariu.**Prodajalnica pri sv. Ivanu**

št. 336

ima veliko zalogo vsakovrstnih kolonijalnih jestvin kakor: kavo, riž, olje, kis in razne moke in močnata jedila. Drži v zalogi razna manifakturne tkanine za oblačila. — Cene primerne.

Tobakarna. —

Za obilen obisk se priporočuje:

Ana Gašperčič
trgovka.**Prodajalnica jestvin****VEKOSLAV PEČENKO**

Ulica Commerciale št. 11.

Naše slovenske gospodinje, hišne in druge, katere stanujejo v obližji moje prodajalnice naznanjam, da se v moji zalogi debé vse potrebne jestvine za katero si bodi družino:

kava, olje, riž, sir, makaroni, fižol, moka sveče, frank itd.

Vse po primerni ceni samo dobro in zdravo blago.

Kedor pride enkrat se vrne.

Z obilni obisk se priporoča udani

2-2 Vekoslav Pečenko, trgovec.

Svobodni glasovi.

Poučno zabaven list za slovensko ljudstvo.

Letnik 1897/98.

Izdal in založil Rok Drogenik.

To knjigo priporočamo vsakomur. Obseza pesni, povesti poučne in znanstvene sestavke. O „Svobodnih glasovih“ se je tudi kritika izrekla pohvalno. „Ljubljanski Zvon“ piše o njih med drugim (zv. II., l. 1898): „...“ treba priznati, da je v doslej izišlih „Svobodnih glasovih“ mnogo lepega leposlovnega gradiva v poeziji in prozi. Dobiva se po znižani ceni à 40 kr. Izvod pri izdajatelju g. R. Drogenik-u v Trstu, via Belvedere 45. A.

Pri moj tvrdki

Schivitz & Comp. v Trstu

se dobivajo

stroji vsake vrste in potrebščine k istim. Sesalke in brizgalke vsake vrste. Cevi iz kovin, kavčuka in platna. Medeni in broneni ventili, pipe itd. Orodje za obrtništvo in kmetijstvo. Vse iz prvih tu- in inozemskih tovarn. Nove posode „Emeri“ in škropilnice proti peronospori svojega izdelka in druge.

Garantiram dobroto vsega blaga.

Cene nizke.

Velika zaloga v ulici Zonta šte. 5.

Mat. Živic, inženir.

Izdelujem tudi načrte za napravo novih tovarn, plinov, vodovodov, cest itd. Moja tvrdka prevzame tudi izvrševanje istih del. 5-10

Krojaški pomočnik

sposoben vsakovrstnih del in najboljšimi spričevali si išče službo. Službo lahko nastopi takoj, bodisi v mestu ali na deželi. — Več se izve v tiskarni Dolenc.

Domača gostilna.

Podpisani vabi svoje rojake in druge Slovence za Božične praznike

v svojo gostilno, v ulici Madonnina št. 29

Poleg gostilne je tudi vrt za igro na kroglice.

Točil bode dobra vina, vipavska in istrska, kraški teran ter KOSLERJEVO PIVO.

Rojaki stapujoči pri sv. Jakobu in drugi gostje dobe v moji gostilni vedno dobro, čedno in točno postržbo.

Tudi za prigrizek je priskrbljeno. — Priporočuje za obili obisk.

Spoštovanjem Martin Marc gostilničar.

Usojam si slavnemu občinstvu naznaniti, da preyzajem in izvršujem točno naročila na

kavo, čaj, olje, riž, makerone, delikatese, sadje, ribe, vina itd.

Pošiljatve v omotih po 5 kg. oddajam po pošti, one od 30 kg. naprej pa po železnici s povzajem.

Take pošiljatve se izplačajo vsakomur, posebno p. n. gg. krčmarjem, družinam in onim, ki rabijo za dom različne jestvine ali želé o raznih prilikah nabaviti si specialitete, katerih se na deželi ne dobi, ali pa le želé drago, n. pr. *morske ribe in rake, sveže sadje, fino olje*, itd.

Glavni moj namen je razpošiljati dobro blagó in po nizki ceni.

Čenike dopošljem radovoljno in brezplačno.

Za p. n. gg. trgovce imam poseben cenik in zamorem dajati blagó po tako nizkih kupih, da se ne bojim konkurence.

Tudi sprejemam zastopstva in vsakojaka posredovanja.

Z odličnim spoštovanjem

ERNEST PEGAN

Trst, ulica S. Francesco št. 6.

**Gostilna
Bratje Ribarić
Ulica Conti (za Holtom)**

Ja vlijam slav. občinstvu, da v moji gostilni dobi vsak mojih gostov dobro črno istrsko in dalmatinsko belo ipavsko vino. Točim tudi vedno sveže

Drejerjevo pivo v sokčih in buteljkah. Lačni želedec dobi v kuhinji potrebna jedila. Imam tudi prostor za kegljanje.

**Ulica Conti (za Holtom)
Bratje Ribarić**

**Odlikovan
Fotografski ateljer 'Augusta'
ANTON JERKIČ**

v TRSTU, Via del Acquedotto št. 25.

Vsojam se slavnemu občinstvu najuljudneje naznaniti, da sem otvoril v Trstu, na Akvedotu št. 25 svoj moderno urejen

fotografski ateljer.

Fotografije se izdelujejo z umetniško dovršenostjo na vse fotografske papirje od naravne velikosti, do najmanjše oblike. Posebno se pa priporočam sl. občinstvu v izdelovanje družbinskih in družih skupin, ponarejenje obledelih fotografij pomanjševalno ali povečevalno; fotografije barvah s prekrasnim efektom itd. Nепrekosljivo izvršitev zagotavljam.

Cene poštene

Priporoča se najtopleje

ANTON JERKIČ

Svoji k svojim!

Podpisani priporoča slovenskemu občinstvu svojo bogato založeno pekarijo-prodajalnico. — Postreže se vsaki čas s svežim kruhom po navadnih cenah; prodajalcem, krčmarjem, gostilničarjem in odjemalcem na debelo ustreže točno s primernim odbitkom. Kruh se prinaša na zahtevo na dom. Razun kruha, dobi se v prodajalnici vsi h vrst moke — domače pečivo — razne sladkarije in pristno domače maslo. — Sprejema v peko domači kruh, gibanice in kar kdo želi; vse po nizkih cenah. Pekarija je v ulici Stadion št. 20, odprta je od 5. ure zjutraj do 10. zvečer. — Priporoča se posebno našim slovenskim materam in njih hčerkam, da ga pogosto obišejo.

udani **Jakob Perhanc**,
lastnik.

**Domača slovenska gostilna
Fran Valetič**

v ulici Solitario št. 12.
toči dobro, črno in belo

vipavsko, istrsko in okoličansko vino.

Daja se tudi vino na debelo krčmarjem in družinam po znižani ceni. — Kuhinja je preskrbljena z vsem potrebnim.

Postrežba točna. Cena primerna.

Za mnogobrojni obisk se priporoča udani **Fran Valetič**, krčmar.

Rusko-slovenski slovar

sestavil Hostnik, izdala

GORIŠKA TISKARNA A. GABERŠČEK
v Gorici.

Stane samo **3 krone**

Slovenska mladina, ki želiš čitati ruske duševne velikane v izvorniku in si tako nasrkati slovanskega duha, segaj pridno po ruski slovnici, katera obsega slovnico-slovarček in berilo.

E. Riessner, v Nunski ulici 3,

(nasproti nunski cerki)

priporoča preč. duhovščini in slavnemu občinstvu svojo lastno izdelovalnico umetnih cvetic za vsakovrstne cerkvene potrebe. Ima veliko zalogo nagrobnih vencev, za mrtvaške potrebe, voščene sveče itd. vse po zmerni ceni. — Naročila za deželo izvršuje točno in solidno. Priporoča slav. občinstvu tudi svojo tiskarno črk na perilo.

Slovenska gostilna

**„PRI PETELINU“
v Trstu**

sprejme v svoje prostore vsakega lačnega in utrujenega gosta ter ga pogosti z jedjo in piščo, da bo zadovoljen.

Gospodar gostilne

ANTON VODOPIVEC

je preskrbel svojim gostom hladnega, vedno svežega piva, vina belega in črnega vipavskega in butiljkom. Prijazna gospodinja pa Vas postreže z tečnim zajuterkom, kosilom, večerjo na željo gosta.

Da bolje ustrezem svojim cenj. gostom, posebno pa trudnemu popotniku, napravil sem tudi spalnice z mehkiimi in čednimi posteljami, katere oddajam svojim gostom v prenočišče. — Cena je zmerna.

Vse prav čedno, zdravo in ceno. Popotnik, ko prideš v Trst, ozri se na krasno tablo:

**„PRI PETELINU“
Ulica Gheda šte. 7.**

